

## บทที่ 1

### บทนำ

#### 1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาคุณภาพชีวิตประชากรของชาติ ซึ่งรัฐบาลไทยได้ให้ความสำคัญในด้านการพัฒนาคุณภาพการศึกษาเป็นอย่างมาก ดังจะเห็นได้จากการตราพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่กำหนดว่า การจัดการศึกษาต้องพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข การจัดการกระบวนการเรียนรู้ต้องมุ่งปลูกฝังจิตสำนึกที่ถูกต้องเกี่ยวกับการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข รู้จักรักษาและส่งเสริมสิทธิหน้าที่ เสรีภาพความเคารพกฎหมาย ความเสมอภาค และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ มีความภาคภูมิใจในความเป็นไทย รู้จักรักษาผลประโยชน์ส่วนรวมของประเทศชาติ รวมทั้งส่งเสริมศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรมของชาติ การกีฬา ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และความรู้อันเป็นสากล รู้จักพึ่งตนเอง มีความสามารถในการประกอบอาชีพ รู้จักพึ่งตนเอง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ใฝ่รู้ใฝ่เรียนด้วยตนเองอย่างสม่ำเสมอ (กรมวิชาการ 2546: 4) เพื่อให้เป็นประชากรที่มีคุณภาพสามารถเป็นพลังขับเคลื่อนประเทศไทยไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองในด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ทดเทียมนานาชาติในยุคโลกาภิวัตน์ และเพื่อเตรียมความพร้อมของประเทศเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี พ.ศ. 2558 ซึ่งภาครัฐจำเป็นต้องดำเนินนโยบายในการพัฒนา “ทุนมนุษย์” อย่างจริงจังและเร่งด่วน รวมทั้งการเร่งสร้างการรับรู้ การสร้างความรู้ความเข้าใจของคนไทยที่มีต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยการสนับสนุนการเรียนรู้ การสร้างความเข้าใจประเด็นวัฒนธรรม ภาษาของชาติสมาชิกอาเซียน รวมทั้งการเร่งพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทย เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการติดต่อสื่อสารของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (จุฑาทิพ คล้ายทับทิม 2555: 157) ซึ่งในปัจจุบันพบว่าทักษะภาษาอังกฤษของไทยพัฒนาได้ช้ากว่าประเทศสมาชิกในกลุ่มอาเซียนหลายประเทศ

กระทรวงศึกษาธิการในฐานะหน่วยงานหลักในการจัดการศึกษาของชาติ จึงได้กำหนดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานขึ้น เพื่อให้สถานศึกษาใช้พัฒนาคุณภาพผู้เรียนให้ได้

มาตรฐานตามที่กำหนด โดยกำหนดจุดหมายเพื่อให้ผู้เรียนมีคุณสมบัติเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ (1) มีคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัย และปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือ ศาสนาที่ตนนับถือ ยึดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง (2) มีความรู้อันเป็นสากล มีความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยีและทักษะชีวิต (3) มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย (4) มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข และ (5) มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์และสิ่งแวดล้อมในสังคม และอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข (กระทรวงศึกษาธิการ 2551: 5) สำหรับการจัดกระบวนการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเรียนรู้เป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้ จำนวน 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ได้แก่ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สุขศึกษาและพลศึกษา ศิลปะ การงานพื้นฐานอาชีพ ภาษาต่างประเทศ และกำหนดให้ผู้เรียนในกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้นำองค์ความรู้ ทักษะ จากการเรียนรู้และประสบการณ์ของผู้เรียนมาจัดกิจกรรมพัฒนาดตนเอง เพื่อเป็นคนดีมีคุณธรรมจริยธรรม มีวินัยและมีจิตสำนึกสาธารณะที่ดีงาม เป็นคนมีปัญญาในการใช้ทักษะชีวิต การคิด การสื่อสาร การแก้ปัญหาและการใช้เทคโนโลยี และเป็นคนมีความสุขในการดำเนินชีวิตอย่างพอเพียง อยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างสร้างสรรค์

สำหรับกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ประกอบด้วยกิจกรรม 3 ลักษณะ คือ กิจกรรมแนะแนว กิจกรรมนักเรียน และกิจกรรมเพื่อสังคมและสาธารณประโยชน์ โดยเฉพาะการจัดกิจกรรมแนะแนวในชั้นเรียนมีส่วนช่วยให้นักเรียนปรับเปลี่ยนเจตคติในการเรียนรู้จนประสบความสำเร็จในการเรียนมากขึ้น เนื่องจากการจัดกิจกรรมแนะแนวมีจุดประสงค์ดังนี้ คือ (1) เพื่อให้นักเรียนได้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงทั้งในด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคม ความต้องการ ความสามารถ ความถนัด และความสนใจตลอดจนค่านิยมที่ยึดถือ (2) เพื่อให้นักเรียนได้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาต่อในสถานศึกษาต่างๆ (3) เพื่อให้นักเรียนทราบข้อมูลเกี่ยวกับโลกกว้างทางอาชีพ (4) เพื่อให้นักเรียนสามารถนำข้อมูลที่ได้มาพิจารณาตัดสินใจเกี่ยวกับแนวทางในการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพได้เหมาะสมกับบุคลิกภาพของตนมากที่สุด (5) เพื่อให้นักเรียนได้เพิ่มพูนประสบการณ์เกี่ยวกับการศึกษาต่อหรือการประกอบอาชีพตามที่ตนสนใจในรายละเอียดลึกซึ้งมากขึ้นเพื่อช่วยให้เกิดความมั่นใจในการวางแผนเลือกทางเดินของชีวิตในอนาคต ถ้าพบว่าไม่เหมาะสมจะได้เปลี่ยนแปลงเป้าหมายได้ทันทั่วทั้งที่ ช่วยให้ประสบความสำเร็จในการดำเนินชีวิต และ (6) เพื่อช่วยให้ครูแนะแนวได้มีโอกาสพบปะนักเรียนในชั้นเรียนอย่างทั่วถึงทุกคน ช่วยให้มีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน ทำให้ครูแนะแนวได้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียนที่แท้จริงอันจะส่งผลต่อความสำเร็จในการจัดบริการแนะ

แนวด้านอื่น ๆ ต่อไป (ช่อถัดดา ขวัญเมือง 2541: 16-17) จึงเห็นได้ว่าการพัฒนาเจตคติสามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนให้ดีขึ้นได้

ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนกิจกรรมแนะแนวนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนหนองหัวคูปวงประชานุเคราะห์ และได้จัดกิจกรรม “วิชาที่ฉันชอบและอาชีพที่ฉันใฝ่ฝันเพื่อก้าวสู่ประชาคมอาเซียน” เป็นส่วนหนึ่งของการสอนกิจกรรมแนะแนว ซึ่งมีลักษณะเป็นการสำรวจความสนใจในวิชาเรียนที่นักเรียนชอบหรือไม่ชอบและอาชีพที่นักเรียนใฝ่ฝันในอนาคต โดยให้นักเรียนตอบคำถามลงในใบงานด้วยการเขียนบอกถึงวิชาที่นักเรียนชอบเรียนมากที่สุดมา 3 อันดับ วิชาที่นักเรียนไม่ชอบเรียนที่สุดมา 1 อันดับ และเขียนถึงอาชีพที่นักเรียนใฝ่ฝันอยากจะเป็นในอนาคตพร้อมทั้งบอกเหตุผล โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักเรียนทราบถึงความสนใจของตนเองเกี่ยวกับการเรียนและอาชีพ เพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถวางแผนการเลือกอาชีพในอนาคตได้ ซึ่งความสนใจจะช่วยให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนการทำกิจกรรมต่างๆ ผลการจัดกิจกรรมพบว่านักเรียนส่วนใหญ่ ตอบว่าวิชาที่ไม่ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากที่สุด ผู้วิจัยได้สอบถามถึงเหตุผลพบว่า การเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยาก น่าเบื่อ นักเรียนมีความรู้สึกลำบากและอายทุกครั้งที่ต้องพูดหรืออ่านภาษาอังกฤษต่อหน้าบุคคลอื่น และเป็นวิชาที่ไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวันจึงไม่มีความสนใจที่จะเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ปรากฏว่า คะแนนวิชาภาษาอังกฤษโดยรวมต่ำกว่าวิชาอื่น จากผลการศึกษาดังกล่าวผู้วิจัยพอจะสรุปได้ว่า นักเรียนมีปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เนื่องจากมีความยากในการเข้าใจ ไม่เห็นประโยชน์และคุณค่าของวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นเจตคติในทางลบต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน หากปล่อยทิ้งไว้โดยไม่รีบแก้ไขก็จะทำให้นักเรียนขาดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษไม่ผ่านการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรกำหนด ขาดโอกาสการเรียนรู้ตามศักยภาพ และไม่สามารถติดต่อสื่อสารกับประชาชนในกลุ่มอาเซียนและกับคนทั่วโลกได้

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องพัฒนาเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนให้ดีขึ้น โดยการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยกลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองหัวคูปวงประชานุเคราะห์ จังหวัดอุดรธานีที่พัฒนาขึ้น มีลักษณะเป็นการจัดกิจกรรมที่มุ่งจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้กับผู้เรียน โดยการมีปฏิสัมพันธ์กันภายในกลุ่ม ในการร่วมกิจกรรมวิเคราะห์แลกเปลี่ยนประสบการณ์กันและสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้จากกิจกรรมนั้น ใช้เวลาจัดกิจกรรม 11 ครั้งๆ ละ 1 ชั่วโมง โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ให้เรียนเกิดความรู้ มีพฤติกรรม และมีความรู้สึกละaxedหรือมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ เพราะเจตคติของนักเรียนเป็นองค์ประกอบสำคัญในการเรียนการสอนให้ประสบผลสำเร็จ ดังที่สุชา จันทรเอน (2521: 78) ได้กล่าวไว้โดยสรุปว่า เจตคติมี

ความสำคัญต่อการเรียนเป็นอย่างมาก ถ้าเด็กเกิดทัศนคติหรือเจตคติที่ดีต่อครูหรือต่อวิชาใด เด็กจะเรียนวิชานั้นได้ดีเป็นส่วนมาก ตรงข้ามถ้าเด็กมีทัศนคติหรือเจตคติไม่ดีต่อวิชาใดก็จะทำให้เด็กรู้สึกเบื่อหน่ายไม่อยากเรียนวิชานั้นเลย ฉะนั้นการเรียนการสอนครูจึงควรปลูกฝังเจตคติที่ดีให้แก่เด็ก เพื่อให้เด็กรู้สึกรักการเรียนและอยากมาโรงเรียน กลุ่มสัมพันธ์เป็นกิจกรรมที่เหมือนการจัดประสบการณ์ให้กับผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้กันภายในกลุ่ม เน้นกิจกรรมที่นำไปสู่การปฏิบัติจริง ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมและรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง โดยกิจกรรมจะมีความหลากหลายเน้นความสนุกสนาน เช่น บทบาทสมมุติ การเล่นเกม การร้องเพลง เป็นต้น

ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้สามารถสร้างเจตคติที่ดีให้กับผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ โดยไม่รู้ตัว และไม่รู้สีกว่าตนเองโดดเดี่ยวในการทำกิจกรรมซึ่งจะทำให้เกิดความกลัวหรืออายที่จะกระทำ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุนีย์ แสงทอง (2552: 39) พบว่า กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์เป็นกิจกรรมที่มีความสนุกสนานเพลิดเพลิน มีการใช้สื่ออุปกรณ์และวิธีการจัดกิจกรรมที่หลากหลาย นักเรียนทุกคนได้ร่วมกันทำกิจกรรม ทำให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นและไม่รู้สีกว่าโดดเดี่ยว ได้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์กันภายในกลุ่ม นักเรียนค้นพบความถนัดและความสามารถของตนเองและเข้าใจผู้อื่น ทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและเกิดการเรียนรู้ในวิชาภาษาอังกฤษโดยไม่รู้ตัวมากขึ้น

ผู้วิจัยจึงต้องการทราบว่า การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยกลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองหัวคูวังประจักษ์ เคาระห์ จังหวัดอุดรธานี ที่พัฒนาขึ้นครั้งนี้ จะสามารถทำให้เจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนดีขึ้นอย่างยั่งยืนหรือไม่ และเมื่อเปรียบเทียบเจตคติด้านนักเรียนที่ไม่ได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยกลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษจะมีความแตกต่างกันหรือไม่ เพื่อนำผลการศึกษาที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนให้ดีขึ้นต่อไป

## 2. วัตถุประสงค์การวิจัย

2.1 เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างก่อนกับหลัง และหลังกับระยะติดตามผล หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยกลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

2.2 เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยกลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ กับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวปกติ

### 3. สมมติฐานของการวิจัย

3.1 นักเรียนกลุ่มทดลอง หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยกลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองหัวคูปวงประชานุเคราะห์ จังหวัดอุดรธานี มีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้น และมีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยกลุ่มสัมพันธ์ไม่แตกต่างกันกับระยะติดตามผล

3.2 นักเรียนกลุ่มทดลอง หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยกลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองหัวคูปวงประชานุเคราะห์ จังหวัดอุดรธานี มีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวปกติ

### 4. ขอบเขตการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้

4.1 ประชากร คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองหัวคูปวงประชานุเคราะห์ จังหวัดอุดรธานี ปีการศึกษา 2556 จำนวน 105 คน

4.2 กลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองหัวคูปวงประชานุเคราะห์ จังหวัดอุดรธานี ปีการศึกษา 2556 ที่มีคะแนนเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำสุดเรียงขึ้นมาจำนวน 30 คน แล้วทำการสุ่มอย่างง่ายโดยการจับสลากเข้ากลุ่มทดลอง จำนวน 15 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 15 คน กลุ่มทดลองได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มควบคุมได้รับการจัดกิจกรรมโดยชุดแนะแนวปกติ ทั้ง 2 กลุ่ม ใช้เวลาทดลองรวม 6 สัปดาห์ จำนวน 11 ครั้ง ใช้เวลาครั้งละ 1 ชั่วโมง

### 4.3 ตัวแปรที่ศึกษา

**4.3.1 ตัวแปรอิสระ** คือ ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยกลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองหัวคูปวงประชานุเคราะห์ จังหวัดอุดรธานี และชุดแนะแนวแบบปกติ

**4.3.2 ตัวแปรตาม** คือ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

## 5. นิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้มีความเข้าใจตรงกันในความหมายของคำ และข้อความเฉพาะที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ให้คำจำกัดความของคำ และข้อความเฉพาะดังนี้

**5.1 เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ** หมายถึง การแสดงออกทางความคิด ความรู้สึก และการกระทำหรือแนวโน้มของพฤติกรรมที่แสดงออกต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษทั้งด้านบวกและด้านลบ ในด้านบวกได้แก่ การเห็นประโยชน์และคุณค่าของภาษาอังกฤษ นักเรียนรู้สึกชอบและอยากเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านลบ ได้แก่ การไม่เห็นคุณค่าหรือประโยชน์ของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ รู้สึกไม่ชอบ เบื่อ อาย ไม่พอใจ ไม่ต้องการหรือหลีกเลี่ยงการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆที่เกี่ยวข้องกับรายวิชาภาษาอังกฤษ

**5.2 ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์** หมายถึง เครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นอย่างเป็นระบบเพื่อจัดประสบการณ์เรียนรู้ให้กับนักเรียนกลุ่มทดลอง โดยมีปฏิสัมพันธ์กันภายในกลุ่มมีส่วนร่วมในกิจกรรม วิเคราะห์ แลกเปลี่ยนประสบการณ์กัน และสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้จากกิจกรรมนั้น โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ให้เรียนเกิดความรู้ มีพฤติกรรม และมีความรู้สึกหรือมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งมีขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ คือ การปูพื้นฐานผู้เรียนให้มีความพร้อมในการเรียน หรือสร้างบรรยากาศให้เหมาะสมและเอื้อต่อการเรียน

ขั้นที่ 2 ขั้นกิจกรรม คือ นักเรียนได้ร่วมกันปฏิบัติกิจกรรม มีส่วนร่วมในกลุ่ม แลกเปลี่ยนประสบการณ์ ฝึกทักษะจากการฝึกปฏิบัติเสมือนจริงโดยเน้นการสัมพันธ์กันในกลุ่มตามกิจกรรมที่เตรียมไว้ และสมาชิกทุกคนในกลุ่มสามารถนำมาสรุปอภิปรายถึงประสบการณ์ ความรู้ที่ได้รับหลังจากกิจกรรมสิ้นสุดลง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุปและอภิปรายผล คือ ผู้เรียนทุกคนร่วมกันแสดงความรู้สึกความคิดเห็นถึงความรู้หรือประสบการณ์ที่ได้จากการจัดกิจกรรม นักเรียนได้ร่วมกันอภิปรายถึงการนำ

ความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันและบูรณาการกับการเรียนรู้เรื่องอื่นๆ โดยที่ครูเป็นผู้คอยกระตุ้นและชี้แนะ ให้นักเรียนได้ข้อสรุปร่วมกัน

ขั้นที่ 4 ขั้นประเมินผล นักเรียนร่วมกันประเมินผลการดำเนินกิจกรรม ครูประเมินผลการร่วมกิจกรรมของนักเรียน

**5.3 ชุดกิจกรรมแนะแนวปกติ** หมายถึง เครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้กับนักเรียนกลุ่มควบคุม โดยในการดำเนินกิจกรรมผู้วิจัยจะใช้วิธีการสอนโดยให้ความรู้ตามแผนการจัดกิจกรรมแนะแนว มีการอธิบาย บรรยาย แจกเอกสาร ใบความรู้ โดยที่นักเรียนทำกิจกรรมตามที่กำหนดในใบงาน ทำกิจกรรมตามใบงาน ตรวจสอบงานจากใบงาน และให้นักเรียนได้สรุปสาระสำคัญจากสิ่งที่ได้เรียนรู้

**5.4 นักเรียน** หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองหัวคู่วงประชาชน เกราะห้ จังหวัดอุดรธานี ปีการศึกษา 2556

## 6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

6.1 นักเรียนที่ได้รับความรู้จากชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์มีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษดีขึ้น

6.2 ครู และบุคลากรในโรงเรียนได้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน

6.3 ผลที่เกิดจากการวิจัยจะเป็นแนวทางในการนำหลักการนี้ไปประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาเจตคติต่อการเรียนในรายวิชาอื่นๆ ต่อไป